

Sygn. akt III AUa 2302/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Krystyna Merker (spr.)
Sędziowie	SSA Gabriela Pietrzyk - Cyrbus SSA Maria Małek - Bujak
Protokolant	Sebastian Adamczyk

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2017r. w Katowicach

sprawy z odwołania A. L. (A. L.), T. L. (T. L.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Częstochowie z dnia 9 października 2015r. sygn. akt IV U 835/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w całości i oddala odwołanie,

2. zasądza od A. L. i T. L. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. kwoty po 135 zł (sto trzydzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

/-/ SSA G.Pietrzyk-Cyrbus /-/ SSA K.Merker /-/ SSA M.Małek-Bujak

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 2302/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 kwietnia 2015r. Zakład Ubezpieczeń Oddział w C. wskazując na przepisy art. 83 ust. 1, art. 68 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 83 § 1, art. 58 § 2 k.c. stwierdził,

że A. L. jako pracownik u płatnika składek T. L. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom/u: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od dnia 2 kwietnia 2013r., bowiem w toku postępowania wyjaśniającego nie udowodniono, aby A. L. wykonywała pracę na rzecz firmy (...) z siedzibą w K..

Jednocześnie Zakład uznał, iż zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych A. L. od dnia 2 kwietnia 2013r. miało charakter pozorny, najprawdopodobniej w celu uzyskania wiarygodnego zaświadczenia o podleganiu ubezpieczeniom społecznym i wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu umowy o pracę, i jako takie nie podlega uwzględnieniu.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyli A. L. i T. L., zarzucając błędne ustalenie stanu faktycznego, prowadzące do błędnego zastosowania przepisów o pozorności oświadczenia woli, tj. umów o pracę w sytuacji, gdy A. L. wykonywała czynności pracownicze w związku z umowami o pracę, o czym świadczą wyjaśnienia, dokumenty zgromadzone w aktach osobowych i inna dokumentacja pracownicza prowadzona przez płatnika oraz dokumenty załączone do odwołania.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania wywodząc, jak w zaskarżonej decyzji.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 października 2015r., sygn. akt IV U 835/15, Sąd Okręgowy w Częstochowie zmienił decyzję organu rentowego z dnia 3 kwietnia 2015r. ustalając, że A. L. jako pracownik płatnika składek T. L. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 2 kwietnia 2013 r. oraz zasądził od organu rentowego na rzecz T. L. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd I instancji ustalił, że ubezpieczona A. L. została zatrudniona przez Zakład Handlowo Usługowy (...) od dnia 2 kwietnia 2013r. na czas określony do 31 grudnia 2013r. na stanowisku Specjalisty ds. Obsługi Klienta Obcojęzycznego i Marketingu,

w wymiarze czasu pracy 1/4 etatu i wynagrodzeniem 400 zł brutto.

W dniu 31 grudnia 2013r. ubezpieczona została zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy na tym samym stanowisku, druga umowa o pracę zawarta została na czas określony od 1 stycznia 2014r. do 31 stycznia 2014r. Wynagrodzenie ustalono na 3.000 zł brutto.

Kolejną umowę o pracę zawarto w dniu 31 stycznia 2014r. na czas nieokreślony.

W umowie ustalono rodzaj umówionej pracy: Project Manager, pełny wymiar czasu pracy, wynagrodzenie 5.600 zł brutto i termin rozpoczęcia pracy od 1 lutego 2014r.

Do zakresu obowiązków ubezpieczonej należało: reprezentowanie firmy na zewnątrz, negocjacje i kontakty z kontrahentami oraz monitoring rynku, rozwiązywanie problemów natury technicznej, organizacyjnej i personalnej; organizacja pracy zespołu-planowanie grafiku pracy, wdrażanie nowych rozwiązań marketingowych, opracowanie reklam Z. (...), umieszczanie ogłoszeń promujących firmę na stronach internetowych, obsługa urzędzeń biurowych, odbieranie i odpisywanie na e-maile od kontrahentów obcojęzycznych, dbanie o przestrzeganie zasad BHP w Z. (...). A. L. odbyła instruktaż stanowiskowy i ogólny na stanowisku (...) w dniach 31 stycznia 2014r., 5 lutego 2014r. - karty szkolenia wstępnego w dziedzinie BHP.

T. L. zatrudnił w okresie od kwietnia 2013r. do września 2014r. poza A. L. od 5 do 7 pracowników w pełnym wymiarze czasu pracy i minimalnym wynagrodzeniem.

W początkowym okresie - kiedy to ubezpieczona pracowała na 1/4 etatu - pracowała głównie przez Internet, zajmując się obsługą klientów obcojęzycznych. T. L. stopniowo wdrażał ubezpieczoną w zasady działania jego firmy. Po ukończeniu studiów - chcąc ubezpieczoną zatrzymać w kraju - jej ojciec T. L. zatrudnił córkę w pełnym wymiarze czasu pracy. T. L. i A. L. współpracowali ze sobą - jeżdżąc na pomiary, spotkania z inwestorami. Ubezpieczona zajmowała się także internetowymi ofertami. A. L. chciała się usamodzielnic, chciała zakupić mieszkanie, w związku z tym chciała zaciągnąć kredyt. Ubezpieczona kilkakrotnie składała wnioski do ZUS-u o wydanie zaświadczenia

potwierdzającego okres podlegania ubezpieczeniom oraz wysokość podstawy wymiaru składek, celem przedłożenia w banku. Ubezpieczona nie chorowała, nie pobierała świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Organ rentowy po przeprowadzeniu postępowania kontrolnego wydał zaskarżoną decyzję z dnia 3 kwietnia 2015r. stwierdzającą, iż nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom/u: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od dnia 2 kwietnia 2013r.

Wskazując na treść regulacji art. 6 ust.1 pkt 1, art. 8 ust. 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 22 k.p. oraz art. 2 i art. 7 Konstytucji, a także odwołując się do stanowiska judykatury Sąd Okręgowy stwierdził, że ubezpieczona faktycznie wykonywała swoje obowiązki, jeździła z ojcem do inwestorów, sporządzała oferty internetowe, także po niemiecku - na rynek niemiecki, natomiast umowa o pracę nie jest umową rezultatu.

Sąd I instancji zwrócił uwagę, że w treści uzasadnienia decyzji organ rentowy pośrednio analizował, czy firmę (...) stać było na zatrudnienie A. L.. Wskazywał na stratę za rok 2013 w wysokości około 1.500 zł, a za rok 2014 około 24.500 zł. Jednakże w sytuacji, kiedy to pracodawca ma zaległości składowe w ZUS-ie organ rentowy powinien uruchomić w stosunku do niego odpowiednie mechanizmy celem egzekucji tychże należności, bowiem konsekwencji kondycji finansowej pracodawcy nie może ponosić pracownik. Ten punkt widzenia pozwalałby ZUS na kwestionowanie każdego stosunku pracy w związku z zaleganiem przez pracodawcę z opłacaniem składek za pracownika.

Również celem stosunku pracy nie może być wyłącznie uzyskanie zaświadczenia o podleganiu ubezpieczeniu - jak wskazywał ZUS w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji - bowiem zgodnie z art. 22 k.p. pracownik ma na celu uzyskanie wynagrodzenia w kwocie wskazanej w umowie o pracę - celem pozyskania środków do utrzymania.

W ocenie Sądu Okręgowego nie można przyjąć pozorności oświadczeń woli o zawarciu umowy o pracę, gdy pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca świadczenie to przyjmował (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2001r. II UKN 258/00).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, iż ubezpieczona A. L. jako pracownik płatnika składek T. L. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 2 kwietnia 2013r.

O kosztach orzeczono na mocy art. 98 k.p.c. § 2 ust. 2 i § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Apelację od wyroku wniósł organ rentowy.

Apelujący zaskarżając wyrok w całości, zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego poprzez błędną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, a także błędną subsumcję ustalonego stanu faktycznego do treści przepisów, tj. art. 22 k.p.,

a w konsekwencji naruszenie przepisów prawa procesowego poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, a to art. 477¹⁴ k.p.c. i zmianę decyzji organu rentowego, pomimo braku podstaw podjęcia takiego rozstrzygnięcia opartego na ustaleniu, że strony łączyła rzeczywista umowa o pracę, stanowiąca tytuł do objęcia ubezpieczeniem emerytalnym, rentowym, chorobowym i wypadkowym.

Wskazując na powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołań płatnika składek i ubezpieczonej oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Skarżący zarzucił, że w latach 2013- 2014 firma wykazywała wyłącznie straty, nie płaciła składek na ubezpieczenie społeczne, w tym składek za zatrudnianych pracowników, nie opłacała podatków. Z materiału dowodowego wynika, że obiektywnie oceniona ilość

i jakość świadczonej przez ubezpieczoną pracy jest minimalna, przy czym stwarza wrażenie wykonania kilku epizodycznych czynności, które można zakwalifikować jako pomoc świadczona w ramach stosunków rodzinnych. Wysokość określonego przez strony wynagrodzenia świadczy natomiast, zdaniem apelującego, o powierzeniu pracownikowi czynności odpowiedzialnych i przynoszących wymierne korzyści dla pracodawcy. Płatnika nie tylko nie było stać na zatrudnienie pracownika, ale przede wszystkim praca świadczona przez A. L. w żaden sposób nie przekładała się na funkcjonowanie firmy.

Pomiędzy stronami umowy nie istniała żadna więź stanowiąca o podporządkowaniu pracowniczemu i nadzorowaniu pracy - zeznania stron już w trakcie kontroli płatnika składek potwierdzają, że A. L. czasem mogła wykonać jakieś czynności w Internecie, a poza tym towarzyszyła ojcu po to, by się przyglądać jego pracy. Mogła również sformułować zapytanie ofertowe w języku niemieckim. A. L. mogła świadczyć pomoc ojcu w drobnych sprawach, ale w żaden sposób nie wykonywała pracy, która miała faktyczne przełożenie na potrzeby i możliwości firmy. W sprawie nie potwierdzono jakiejkolwiek organizacji pracy, jak też podporządkowania pracodawcy w ramach wykonywanych sukcesywnie i w sposób powtarzalny czynności.

Organ rentowy podniósł, że jednoznacznie potwierdzony został cel umowy: wykazanie się tytułem ubezpieczeń i wysoką podstawą w celu uzyskania kredytu.

Gdyby praca była rzeczywista, to taki cel byłby zgodny z prawem. Jednak, zamieszczenie kilku ogłoszeń w Internecie i towarzyszenie ojcu przy niektórych pracach (zapoznanie się z rodzajami tynków i dociepleń) czy przy rozmowach z klientami nie może być kwalifikowane jak rzeczywiste wykonywanie pracy.

Ponadto, płatnik nie wykazał, aby prowadził prace na terenie Niemiec, bądź utrzymywał jakiegokolwiek stosunki handlowe z firmami niemieckimi, w których mogłaby być wykorzystana znajomość języka niemieckiego, którą legitymuje się A. L..

W ocenie skarżącego polecenie córce, aby we wspólnym domu zredagowała ogłoszenia internetowe bądź, aby uczyniła to w wolnej chwili poza domem, pokazywanie jej niektórych elementów działania firmy, w żadnym razie nie wykazuje elementów stosunku pracy. Ocena takich relacji w ramach stosunku pracy narusza podstawowe zasady wynikające z ogólnych zasad doświadczenia życiowego. Przy prawidłowo ocenionej mocy dowodów w sprawie, zakres obowiązków pracownika, prezentowany przez strony, ma charakter wyłącznie pozorny.

Nie miała bowiem miejsca ani reprezentacja firmy przez A. L., ani rozwiązywanie przez nią problemów technicznych, organizacyjnych czy personalnych, ani prowadzenie przez nią negocjacji handlowych, ani też planowanie grafiku pracy firmy czy dbanie o przestrzeganie zasad BHP.

W odpowiedzi na apelację odwołujący, dzieląc stanowisko Sądu I instancji, wnieśli o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest zasadna i spowodowała zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Okoliczności sporne sprowadzały się do ustalenia, czy odwołująca A. L. jako pracownik odwołującego T. L. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym od dnia 2 kwietnia 2013r.

Stosownie do treści art. 6 ust. 1 pkt 1 i art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2016r., poz. 963 j.t.), zwanej dalej ustawą systemową, ubezpieczeniu społecznemu podlegają wszyscy pracownicy od dnia nawiązania stosunku pracy, aż do dnia ustania tego stosunku, a podleganie ubezpieczeniu ma charakter obowiązkowy.

Z powyższej regulacji wynika zatem, że obowiązek pracodawcy polegający na dokonaniu zgłoszenia do ubezpieczenia społecznego sprowadza się do zatrudnionych pracowników. Z kolei samo zawarcie umowy o pracę, w wyniku której pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, a pracodawca zobowiązuje się do wypłaty wynagrodzenia (art. 22 k.p.), nie wystarczy do stwierdzenia, czy rzeczywiście doszło do zatrudnienia.

Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem, podleganie ubezpieczeniu społecznemu wynika wyłącznie z prawdziwego zatrudnienia, nie zaś z samego faktu zawarcia umowy o pracę, (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 października 2007r., sygn. akt II UK 56/07, LEX nr 376433 , z dnia 13 lutego 2012r., sygn. akt I UK 271/11, LEX nr 1169837 oraz z dnia 18 maja 2006r., sygn. akt II UK 164/05, LEX nr 192462).

W ocenie Sądu II instancji, zebrany w sprawie materiał dowodowy, wbrew stanowisku Sądu Okręgowego, nie pozwala na uznanie, iż w spornym okresie ubezpieczona faktycznie nawiązała stosunek pracy wypełniający przesłanki określone w art. 22 k.p.

Zgodnie z tym przepisem, przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Konstytutywne cechy stosunku pracy, odróżniające go od innych stosunków prawnych, to: dobrowolność, osobiste świadczenie pracy w sposób ciągły, podporządkowanie, wykonywanie pracy na rzecz pracodawcy ponoszącego ryzyko związane z zatrudnieniem i odpłatny charakter zatrudnienia.

	<p>O tym, czy strony istotnie nawiązały umowę o pracę nie decyduje formalne zawarcie (podpisanie) umowy nazwanej umową o pracę oraz przedłożenie innych związanych z tym dokumentów, lecz faktyczne i rzeczywiste realizowanie na jej podstawie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy - przede wszystkim świadczenie pracy z zamiarem wykonywania obowiązków pracowniczych, czyli świadczenie pracy podporządkowanej, w czasie i miejscu oznaczonym przez pracodawcę.</p> <p>Tym samym w odniesieniu do umowy o pracę pozornieść polega na tym, że strony nie zamierzają osiągnąć skutków wynikających z tej umowy, a określonych w art. 22 k.p.</p> <p>(vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 2 sierpnia 2016r., sygn. akt III AUa 235/16, LEX nr 2096421).</p>
--	---

Tymczasem odwołujący, poza dokumentacją potwierdzającą formalne zawarcie umowy o pracę, nie przedstawili żadnych dokumentów wskazujących na fakt jakiegokolwiek organizacji pracy oraz podporządkowania pracownika w ramach wykonywanych w sposób powtarzalny obowiązków pracowniczych.

Z kolei dokumenty mające potwierdzić wykonywanie przez ubezpieczoną pracy zostały sporządzone na potrzeby prowadzonego przez ZUS postępowania wyjaśniającego, o czym świadczy umowa o pracę z dnia 31 grudnia 2013r., na której widnieje data i podpis: 31.12.2014r., daty ogłoszeń zamieszczonych na stronach internetowych (24.10.2014r., 25.10.2014r., 27.10.2014r.), czyli już po dacie wszczęcia postępowania wyjaśniającego przez organ rentowy.

W dokumentacji pracowniczej ubezpieczonej brak kwestionariusza osobowego, zawierającego dane o wykształceniu i doświadczeniu zawodowym, zaświadczeń lekarskich stwierdzających zdolność do pracy, potwierdzenia szkolenia z zakresu BHP na stanowisku specjalisty ds. obsługi klienta obcojęzycznego i marketingu.

Z zeznań odwołujących złożonych w toku kontroli płatnika składek wynika, że ubezpieczona sporządzała oferty internetowe, jeździła z ojcem na obmiary i zapoznawała się z niektórymi elementami działania firmy. W postępowaniu wyjaśniającym płatnik przedstawił sporządzoną w języku polskim i niemieckim reklamę usług firmy (...) oraz cztery ogłoszenia internetowe. Rozmiar wykonywanych przez ubezpieczoną pracy należy zakwalifikować, jak słusznie podnosi skarżący, jedynie jako pomoc świadczoną ojcu. Ubezpieczona nie miała wyznaczonych dni pracy, godzin pracy, pracodawca nie ewidencjonował czasu pracy pracownika.

Uznać zatem należało, że łącząca strony umowa o pracę miała charakter pozorny w rozumieniu art. 83 § 1 k.c.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela przywołany przez skarżącego pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 czerwca 2015r., sygn. akt

I UK 367/14, Lex 1771586, wskazujący, że: „pozorność umowy o pracę zachodzi także wówczas, gdy praca była faktycznie świadczona, lecz na innej podstawie niż umowa o pracę (...)”.

Z materiału dowodowego nie wynika, aby istniała rzeczywista i ekonomicznie uzasadniona potrzeba zatrudnienia pracownika na stanowisku project managera. Kondycja finansowa firmy (...) nie uzasadniała zatrudnienia pracownika z wynagrodzeniem

na poziomie 5.600 zł brutto, podczas gdy pozostali pracownicy firmy otrzymywali wynagrodzenie minimalne. Firma (...) wykazuje straty – za 2013r. w wysokości 1.501,53 zł, a za 2014r. – 24.476,88 zł. Faktem jest, że podmiot gospodarczy w dowolnym czasie może powziąć decyzję o zatrudnieniu danej osoby na danym stanowisku, nawet jeżeli wcześniej nie tworzył podobnego miejsca pracy, niemniej dokonując oceny, czy umowa

o pracę stanowi tytułu do ubezpieczeń społecznych, należy uwzględnić okoliczności zawarcia umowy oraz zdarzenia następujące po jej zawarciu – te zaś wskazują, że umowa o pracę jest pozorna. Płatnik składek posiada zaległości z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne. Jak zeznał, po 2007r. nie opłaca składek, w tym składek za zatrudnianych pracowników. Z informacji ZUS z dnia 30 grudnia 2016r. wynika, że w okresie od 2 kwietnia 2013r. do 30 września 2016r. T. L. nie regulował należnych składek za A. L. (k. 77 a.s.). Nie opłacał również podatków do Urzędu Skarbowego - od wynagrodzenia ubezpieczonej nie był odprowadzany podatek dochodowy, z powodu złej kondycji finansowej firmy wynagrodzenie ubezpieczonej nie było wykazywane w księdze przychodów i rozchodów.

Przedstawione okoliczności uzasadniają ustalenie, że umowa zawarta przez płatnika z ubezpieczoną nie miała na celu świadczenia pracy na warunkach określonych w art. 22 k.p., lecz uzyskanie przez ubezpieczoną zaświadczeń mających wpływ na jej zdolność kredytową.

Zgromadzony materiał dowodowy daje podstawy do stwierdzenia, że A. L.

nie była zatrudniona w oparciu o umowę o pracę u płatnika T. L. i nie zaistniały przesłanki wskazane w art. 22 § 1 k.p. konstytuujące stosunek pracy, a tym samym dające tytuł do ubezpieczeń społecznych.

W okolicznościach niniejszej sprawy uznać należało, że strony zawarły umowę o pracę bez woli jej rzeczywistej realizacji, a jedynie stworzenia pozorów jej realizacji. Uznając zatem, że strony umowy złożyły swe oświadczenie dla pozoru, umowa ta jako nieważna z mocy art. 83 § 1 k.c. nie wywołała skutków prawnych w zakresie ubezpieczenia społecznego. Rzeczywistym zamiarem stron było zgłoszenie ubezpieczonej do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych ze wskazaniem wysokich podstaw wymiaru składek w celu uzyskania wiarygodnego zaświadczenia o podleganiu ubezpieczeniom społecznym i wysokości podstawy wymiaru składek celem przedstawienia w banku.

Uwzględniając powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym orzeczono po myśli art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 11 ust. 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013 r., poz. 490).

/-/ SSA G.Pietrzyk-Cyrbus /-/ SSA K.Merker /-/ SSA M.Małek-Bujak

Sędzia Przewodniczący Sędzia

ek